

MIĄSKO (5) *sb n i m*

n (4), *m* (1) [w znac. 2.].

sg N mięsko (2). ◊ *G* mięska (1). ◊ *A* mięsko (1). ◊ *I* miąski(e)m (1).

Sł stp brak, Sł stp nazw os, Cn notuje, Linde XVI – XVII w.

1. *Dem. od „mięso” w znac. ‘jadalne części zabitych zwierząt, ptaków, ryb’; tu hipokor.; caruncula*

Cn (4) : zá co y pieniążkow/ y świeżego miąšká/ y białych chlebów/ y korzenia/ y co rolkáżeš toć przyniołá *RejZwierc* 111; *A* wżákoż y winko/ y miąško/ y piwko zámożyłty dármo mieć może *RejZwierc* 111, 109; Iuż [!] wiedz że práwy żołnierz miąškem nie brákuie/ Bá co przedeń położą náłz grzymááá żuie. *PaprPan Qv.*

2. *Człowiek lubiący mięso; carnarius Mącz, Cn; carnivorus Cn* (1) : Carnarius, Który lie w mięfie kocha Miąsko yáko niektórzi mowią. *Mącz* 39a.

MM